

Sygn. akt VI P 75/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie

VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Kryńska - Mozolewska

Protokolant: Marzena Szablewska

po rozpoznaniu w dniu 27 lipca 2017 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa L. M.

przeciwko (...) Sp. z.o.o spółka komandytowa z siedzibą w W.

o wynagrodzenie, diety

1. zasądza od pozwanego (...) Sp. z.o.o spółki komandytowej z siedzibą w W. na rzecz powoda L. M. tytułem wynagrodzenia:

- kwotę 1.967,80 złotych (jeden tysiąc dziewięćset sześćdziesiąt siedem 80/100) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za październik 2014 r wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia 11 listopada 2014 r do dnia zapłaty;

- kwotę 5.379,67 złotych (pięć tysięcy trzysta siedemdziesiąt dziewięć 67 /100) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za listopad 2014 r wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia 11 grudnia 2014 r do dnia zapłaty;

- kwotę 227,07 złotych (dwieście dwadzieścia siedem 07/100) tytułem diet wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu tj; od 16 stycznia 2015 r do dnia zapłaty;

2. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) Sp. z.o.o spółki komandytowej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie

- kwotę 2.767,88 złotych (dwa tysiące siedemset sześćdziesiąt siedem 88/100) tytułem zwrotu kosztów sądowych - wynagrodzenia biegłego;

- opłaty od pozwu w wysokości 378.72 złotych (trzysta siedemdziesiąt osiem 72/100).

Sygn. akt VI P 75/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 stycznia 2015 roku (data prezentaty) powód L. M. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej spółki (...) sp. z o.o. sp. k. w W. kwoty 5.189,00 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych i diet za podróż służbową wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 1.281,00 zł od dnia 11 listopada 2014 roku do dnia zapłaty, od kwoty 3.773,00 zł od dnia 11 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 135,00 zł od dnia 11 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w październiku i listopadzie 2014 roku przepracował on łącznie 157,5 godzin nadliczbowych. Ponadto wskazał on, że praca w miesiącach październik, listopad i grudzień 2014 roku była przez niego wykonywana w podróży służbowej (w L.), wobec czego powinien również otrzymać dietę w wysokości 30 złotych za dobę, zaś łącznie przepracował on w podróży służbowej 53 doby. Powód dalej wskazał, że za wymienione miesiące otrzymał jedynie podstawowe wynagrodzenie za pracę bez dodatku za pracę w nadgodzinach oraz bez diet, wobec czego zwrócił się do pracodawcy z żądaniem zapłaty. W odpowiedzi pracodawca miał mu wypłacić jedynie kwotę 1.362,93 zł tytułem rozliczenia za IV kwartał 2014 roku, podczas gdy w rzeczywistości kwota ta nie obejmowała w ogóle diet wyliczonych w wysokości 1.590,00 zł oraz wynagrodzenia za wszystkie przepracowane przez powoda godziny nadliczbowe.

(pozew – k. 1 – 2 verte)

Nakazem zapłaty z dnia 29 stycznia 2015 roku wydanym w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nakazał, aby pozwana spółka zapłaciła na rzecz powoda żądane przez niego w pozwie kwoty w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zapłaty, albo wniosła w tym terminie do Sądu sprzeciw.

(nakaz zapłaty z dnia 29.01.2015r. – k. 33)

Od powyższego nakazu pozwana spółka wniosła sprzeciw, zaskarżając go w części, co do kwoty 2.013,44 zł i wniosła o oddalenie powództwa w tym zakresie. Pozwana w uzasadnieniu sprzeciwu wskazała, że kwestionuje wyliczenia godzin nadliczbowych wskazane w pozwie przez powoda. Jednocześnie pozwana podała, że według jej wyliczeń powód powinien otrzymać wynagrodzenie za pracę w nadgodzinach w łącznej wysokości 4.538,49 zł, od której to kwoty należy odliczyć przelane na konto powoda 1.362,93 zł. Tym samym pozwana uznała powództwo co do kwoty 3.175,56 zł i wniosła o jego oddalenie w pozostałym zakresie.

(sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 38 – 42)

Pismem procesowym z dnia 2 listopada 2015 roku powód sprecyzował powództwo wskazując, iż wnosi o zasądzenie kwot:

- 468,07 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w październiku 2014 roku,
- 795,00 zł tytułem diet za pracę w październiku 2014 roku,
- 3.113,00 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w listopadzie 2014 roku,
- 660,00 zł tytułem diet za pracę w listopadzie 2014 roku,
- 135,00 zł tytułem diet za pracę w grudniu 2014 roku.

Z kolei na rozprawie w dniu 27 lipca 2017 roku powód zmodyfikował powództwo, rozszerzając je i wnosząc ostatecznie o zasądzenie na jego rzecz łącznie kwoty 7.574,00 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz kwoty 227,07 zł tytułem diet.

(pismo procesowe z dnia 02.11.2015r. – k. 94, protokół rozprawy z dnia 27.07.2017r. – k. 227 verte)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód L. M. był zatrudniony w pozwanej spółce (...) sp. z o.o. sp. k. w W. na podstawie umowy o pracę na okres próbny od dnia 1 października 2014 roku do dnia 31 grudnia 2014 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pracownika ogólnobudowlanego. Miejscem pracy powoda wskazanym w umowie o pracę była W.. Wynagrodzenie

wypłacane było powodowi do 10 dnia następnego miesiąca, czas pracy wynosił 8 godzin na dobę i przeciętnie 40 godzin w tygodniu. Miesięczne wynagrodzenie powoda wynosiło 4.210,18 zł brutto.

(dowód: umowa o pracę – k. 3, załącznik do umowy o pracę – k. 4 - 4 verte)

Zgodnie z regulaminem wynagradzania obowiązującym w pozwanej spółce w przypadku podróży służbowej pracownikowi przysługiwały należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 roku w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju.

(dowód: regulamin wynagradzania – k. 53 – 59)

Powód otrzymał od pozwanej przelewem na swoje konto bankowe wynagrodzenie za październik 2014 roku w kwocie 3.000,00 zł netto, za listopad 2014 roku w kwocie łącznie 3.000,00 zł netto oraz za grudzień 2014 roku w kwocie 2.804,60 zł netto. Powód otrzymał również od pozwanej przelewem z dnia 8 stycznia 2015 roku kwotę 1.362,93 zł netto tytułem rozliczenia za IV kwartał 2014 roku – kwota ta była powodowi wypłacona tytułem diet za podróż służbową.

(potwierdzenia przelewów – k. 23 – 27, zeznania świadka B. M. - protokół rozprawy z dnia 08.12.2016r. od 00:19:51 do 00:33:23)

Powód w okresie zatrudnienia w pozwanej spółce był oddelegowany do pracy przy budowie kina w L., gdzie pracował zwykle od poniedziałku do piątku, codziennie od godziny 7.00 rano do godziny 17.00 tj po 10 godzin dziennie. W czasie pracy powód miał dwie przerwy półgodzinne, niewliczane do jego czasu pracy. W piątki powód wcześniej opuszczał budowę by wrócić do domu w W., wówczas w poniedziałek przyjeżdżał później, ale zdarzało się, że powód przyjeżdżał własnym samochodem na 7.00 rano. W każdym przypadku, gdy powód przyjeżdżał albo wracał z budowy do domu na liście obecności wpisywał słowo „bilet”. Taki zapis oznaczał, że miał on za ten dzień płaconą całą dniówkę, mimo, że zwykle przyjeżdżał tego dnia później, lub wyjeżdżał z budowy wcześniej. W sumie powód pozostawał na budowie w L. przez cztery weekendy, pracując po 10 godzin dziennie w dniach 11 – 12 października 2014 roku, 25 – 26 października 2014 roku, 15 – 16 listopada 2014 roku oraz 29 – 30 listopada 2014 roku. Powód pracował również w dniach 4 – 7 listopada 2014 roku w godzinach nocnych od 19,00 wieczorem do 5.00 rano dnia następnego. Praca w weekendy i w nocy była związana z opóźnieniami na budowie. Powód nie otrzymał od pracodawcy wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w październiku i listopadzie 2014 roku, odnośnie zaś godzin nadliczbowych przepracowanych na początku grudnia 2014 roku powód odebrał je w postaci dni wolnych pod koniec tego miesiąca.

(dowód: listy obecności – k. 6 – 18, zeznania świadka K. Ł. - protokół rozprawy z dnia 08.12.2016r. od 00:06:04 do 00:19:24, zeznania świadka K. O. - protokół rozprawy z dnia 08.12.2016r. od 00:33:44 do 00:47:52, zeznania świadka T. T. - protokół rozprawy z dnia 08.12.2016r. od 00:47:52 do 01:01:43, zeznania świadka Z. U. - protokół rozprawy z dnia 08.12.2016r. od 01:01:43 do 01:09:48, zeznania świadka M. S. - protokół rozprawy z dnia 19.01.2017r. od 00:03:38 do 00:18:19, zeznania powoda L. M. - protokół rozprawy z dnia 19.01.2017r. od 00:18:50 do 00:31:48, zeznania świadka B. M. - protokół rozprawy z dnia 08.12.2016r. od 00:19:51 do 00:33:23)

Powód z tytułu godzin nadliczbowych powinien otrzymać od pozwanej spółki za październik 2014 roku kwotę 1.967,80 zł, a za listopad 2014 roku kwotę 5.379,67 zł. Ponadto powód powinien otrzymać za okres swego zatrudnienia łącznie 1.590,00 zł tytułem diet za podróż służbową (łącznie 53 diety).

(dowód: opinia biegłego z zakresu księgowości – k. 172 – 189, opinia uzupełniająca biegłego z zakresu księgowości – k. 213 – 221)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane wyżej dowody z umowy o pracę (k. 3), załącznika do umowy o pracę (k. 4 - 4 verte) oraz regulaminu wynagradzania (k. 53 – 59), których wiarygodność nie była kwestionowana

przez strony, a także na podstawie list obecności przedstawionych przez powoda na k. 6 – 18 akt sprawy. Sąd miał na uwadze, że pozwana nie przedłożyła list obecności z budowy w L., na której pracował powód, zaś zapisy w listach obecności przedłożonych przez powoda znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków, którzy wskazują chociażby na 10-godzinny dzień pracy praktycznie funkcjonujący na tej budowie, pracę w nocy, czy też na pracę w weekendy, co było związane z opóźnieniem budowy.

Odnośnie samych zeznań świadków, Sąd oceniając zeznania świadka G. Z. (protokół rozprawy z dnia 27.10.2015r. od 00:19:48 do 00:41:09) miał na uwadze, że świadek ten bywał na budowie w L. jedynie 2 razy w tygodniu, ponadto sam świadek przyznał, że nie ma wiedzy co do pracy powoda, a jedynie jest w stanie potwierdzić, że na pewno zdarzało się, że powód pracował w nadgodzinach. Jednocześnie świadek odesłał co do bardziej szczegółowej wiedzy M. K., który słuchany w charakterze świadka potwierdził prawdziwość zapisów wskazanych na listach obecności z k. 6 – 18 akt sprawy. Ponadto świadek G. Z. potwierdził, że na budowie w L. zdarzała się praca w nocy, a także że byli pracownicy delegowani do pracy w weekendy. Sąd oparł się również na zeznaniach tego świadka w zakresie, w jakim wskazuje on na godziny przyjazdu w poniedziałki pracowników na budowę i ich wyjazdu z budowy w piątki, twierdząc, że pracownik w poniedziałek miał się stawić do godziny 12, zaś w piątek zwykle pracownicy opuszczali budowę o godzinie 12. Jednocześnie świadek potwierdza też, że pracownicy, chociaż przyjeżdżali na budowę o różnych godzinach to mieli płacone za poniedziałki i za piątki tak jak za jeden pełny dzień pracy, czyli według regulaminu pracodawcy 8 godzin pracy.

Odnośnie czasu pracy samego powoda jak i odnośnie prawdziwości zapisów znajdujących się na k. 6 – 18 akt sprawy Sąd oparł się zaś na zeznaniach świadków M. K. (protokół rozprawy z dnia 23.06.2016r. od 00:04:18 do 00:28:57), K. Ł. (protokół rozprawy z dnia 08.12.2016r. od 00:06:04 do 00:19:24), K. O. (protokół rozprawy z dnia 08.12.2016r. od 00:33:44 do 00:47:52), T. T. (protokół rozprawy z dnia 08.12.2016r. od 00:47:52 do 01:01:43), Z. U. (protokół rozprawy z dnia 08.12.2016r. od 01:01:43 do 01:09:48) i M. S. (protokół rozprawy z dnia 19.01.2017r. od 00:03:38 do 00:18:19).

Świadek M. K. zeznał, że faktycznie pracownicy na budowie w L., w tym powód, pracowali w godzinach nadliczbowych, jednocześnie świadek ten wskazał, że było to spowodowane opóźnieniami w pracach budowlanych, co oznacza, że praca w nadgodzinach nie miała charakteru incydentalnego, ale była normą. Sąd miał na uwadze, że świadek M. K. był kierownikiem budowy, stąd też z pewnością miał dobrą wiedzę, co do ewentualnych opóźnień w pracach i co do harmonogramu budowy kina w L.. Pracę w nadgodzinach potwierdzają także zeznania świadka K. Ł., który wskazuje, że pracowało się zwykle po 10 godzin. Z kolei świadek K. O. potwierdza dokładnie zapisy z list obecności z k. 6 – 18 akt sprawy, wskazując, że praca była zwykle wykonywana w godzinach od 7.00 rano do 17.00. Świadek ten potwierdza także, że zdarzała się praca w nocy, co jest udokumentowane w listach obecności przez łącznie 4 dni, a nie jak wskazuje świadek od 7 do 9 dni, stąd też, co do liczby dni pracy w nocy Sąd nie dał wiary zeznaniom tego świadka. Jednocześnie pracę w nocy przez 4 dni podczas budowy w L. potwierdza w swych zeznaniach świadek Z. U.. Świadek K. O. potwierdza zaś także, że zdarzało się, że w piątek nie było zjazdu do domu i wówczas pracowało się także w soboty i niedziele, co również jest widoczne na listach obecności w przypadku powoda (weekendy 11 – 12 października 2014 roku, 25 – 26 października 2014 roku, 15 – 16 listopada 2014 roku oraz 29 – 30 listopada 2014 roku). Pozostawanie w pracy na weekend potwierdza także świadek K. Ł., który zeznał, że powrót do domu był, co dwa tygodnie. Świadek K. O. potwierdził również, że na listach obecności u góry były wpisywane godziny pracy, tak jak to wynika z list obecności z k. 6 – 18 akt sprawy. Również świadek T. T. potwierdził, że praca była wykonywana zwykle przez 10 godzin od 7.00 rano do 17.00, zaś wszelkie godziny wypracowane ponad te 10 godzin były osobno wpisywane na liście obecności przez każdego pracownika. Pracę w godzinach od 7.00 rano do 17.00 potwierdza także świadek Z. U. oraz świadek M. S., który potwierdził również, że zdarzało się, że powód mógł pracować także w nocy.

Świadek K. Ł. zeznał, że nigdy nie udało mu się wyjechać w piątek o godzinie 12.00 z budowy, co jednak nie oznacza, że inni pracownicy, w tym powód opuszczali miejsce pracy o tej godzinie.

Z kolei zeznania świadka B. M. (protokół rozprawy z dnia 08.12.2016r. od 00:19:51 do 00:33:23) zostały przez Sąd uznane za wiarygodne w zakresie, w jakim świadek twierdzi, że zapis „bilet” na liście obecności wskazuje, że tego dnia

pracownik dojeżdżał do budowy, albo zjeżdżał z budowy do domu i miał płacone jak za cały dzień pracy (8 godzin), co znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadka G. Z. potwierdzającego wypłaty całej dniówki za piątek i poniedziałek, mimo że pracownicy przyjeżdżali o różnych godzinach. Potwierdzają to także zeznania świadka T. T., który wskazuje, że za poniedziałek i piątek płacono całą dniówkę, w poniedziałki zdarzało się, że pracownicy byli na godzinę 10 – 11 w pracy, zaś w piątki kończyli pracę wcześniej. Z kolei świadek Z. U. zeznał, że różne były godziny rozpoczęcia pracy w poniedziałki i jej kończenia w piątki.

Odnosnie zeznań świadka B. M. Sąd uznał je za wiarygodne i oparł się na nich w zakresie, w jakim wskazują one na kwartalne rozliczanie diet za delegacje oraz, że przelew z dnia 8 stycznia 2015 roku dotyczył diet („wiem, że była jedna delegacja wpłacona powodowi za kwartał ok. 1000 zł przelewem na konto”). Sąd nie dał wiary zeznaniom tego świadka w zakresie, w jakim wskazuje, że kwota przelana w styczniu 2015 roku na konto powoda dotyczyła również jego wynagrodzenia za pracę godzinach nadliczbowych, bowiem zasady kwartalnego rozliczania pracodawcy z pracownikiem dotyczą jedynie diet, jak to wynika z §7 regulaminu wynagradzania. Odnosnie, bowiem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych reguły wypłacania są analogiczne do wypłat wynagrodzenia zasadniczego, a więc zgodnie z załącznikiem do umowy o pracę powoda (k. 4 - 4 verte akt sprawy) wynagrodzenie to powinno być wypłacone do 10 dnia następnego miesiąca, a nie po zakończeniu kwartału. W ocenie Sądu powyższe wskazuje na to, że kwota przelana dnia 8 stycznia 2015 roku na konto powoda stanowi kwotę z tytułu diet za podróże służbowe i nie mieści w sobie dodatkowo należności za pracę w godzinach nadliczbowych.

Sąd miał na uwadze, że w toku postępowania strona pozwana przedłożyła dokumenty świadczące o tym, że wypłaciła należności z tytułu diet i wynagrodzenia za pracę na rzecz Z. U. i T. T. oraz wystawiała im zlecenia podróży służbowych (k. 146 – 150). Jednak dla Sądu istotne są zeznania tych dwóch świadków nie w zakresie ich rozliczeń z pozwaną, ale w zakresie rozliczeń powoda. Strona pozwana nie kwestionowała, że przelała na konto powoda jedynie kwotę 1.362,93 zł netto tytułem rozliczenia za IV kwartał 2014 roku, która miała dotyczyć diet. Ponadto dokumenty przedstawione przez pozwaną na k. 146 – 151 nie podważają wiarygodności zeznań obu świadków w zakresie godzin pracy na budowie w L., co było istotne z punktu widzenia ustaleń potrzebnych do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Sąd uznał zeznania powoda L. M. (protokół rozprawy z dnia 19.01.2017r. od 00:18:50 do 00:31:48) za wiarygodne w zakresie, w jakim powód twierdzi, że sam uzupełniał listę obecności, a także co do pracy dziennie w wymiarze 10 godzin, co znajduje potwierdzenie zarówno w dokumentach z k. 6 – 18 akt sprawy, jak i w zeznaniach szeregu świadków – pracowników pozwanej. Sąd dał wiarę powodowi również co do dwóch półgodzinnych przerw w ciągu dnia – o 10.00 rano i o 14.00. Odnosnie zaś przyjazdów powoda do pracy w poniedziałek i wyjazdów w piątek Sąd ostatecznie uznał, że w te dni powód, jak i inni pracownicy, przyjeżdżał o różnych godzinach, a pracodawca zapewniał im jedną dniówkę, stąd też zasadnym jest przyjęcie, iż w tych dniach powód pracował po 8 godzin. Takie założenie ostatecznie potwierdził również sam powód, który na rozprawie w dniu 27 lipca 2017 roku zgodził się z III wariantem opinii biegłego z zakresu księgowości, który to wariant takie właśnie założenie przyjął.

Sąd oparł się również przy ustalaniu stanu faktycznego w zakresie kwot należnych powodowi tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe oraz diety za podróż służbową na opinii biegłego z zakresu księgowości, dzieląc ustalenia biegłego zawarte w III wariantcie tej opinii jeśli chodzi o wynagrodzenie należne powodowi za pracę w godzinach nadliczbowych. Sąd miał na uwadze, że wariant ten znajduje potwierdzenie w przedstawionych przez powoda listach obecności z k. 6 – 18 akt sprawy, należy uznać za wiarygodne w świetle zeznań w/w świadków. Ponadto wariant ten został zaaprobowany przez samego powoda, co umożliwiło ustalenie godzin nadliczbowych w poniedziałki i piątki, w które powód dojeżdżał do pracy lub wracał do domu. Odnosnie zaś kwot należnych tytułem diet za podróże służbowe Sąd miał na uwadze, że nie były one kwestionowane przez żadną ze stron i we wszystkich wariantach wynosiły tyle samo. Jednocześnie Sąd podzielił wnioski biegłego, co do zasadności zaliczenia kwoty 1.362,93 zł wypłaconej powodowi tytułem rozliczenia za IV kwartał 2014 roku na należność z tytułu diet za podróże służbowe, co znajduje poparcie przede wszystkim w treści regulaminu wynagradzania.

Sąd nie oparł się zaś na zestawieniach godzin nadliczbowych sporządzonych przez strony na k. 19 – 22 i 60 – 62 akt sprawy, są one, bowiem sprzeczne z ostatecznymi ustaleniami wynikającymi z opinii biegłego z zakresu księgowości, sporządzonymi w oparciu o listy obecności z k. 6 – 18.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest kwestia zasadności roszczeń powoda dotyczących zasądzenia na jego rzecz kwot tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz tytułem diet za podróże służbowe.

Odnosnie roszczenia o zasądzenie wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych należy wskazać, że zgodnie z art. 151 § 1 KP praca wykonywana ponad obowiązujące pracownika normy czasu pracy, a także praca wykonywana ponad przedłużony dobowy wymiar czasu pracy, wynikający z obowiązującego pracownika systemu i rozkładu czasu pracy, stanowi pracę w godzinach nadliczbowych. Z kolei art. 151¹ § 1 KP wskazuje, że za pracę w godzinach nadliczbowych, oprócz normalnego wynagrodzenia, przysługuje dodatek:

- w wysokości 100% wynagrodzenia - za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w nocy, w niedziele i święta niebędące dla pracownika dniami pracy, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy oraz w dniu wolnym od pracy udzielonym pracownikowi w zamian za pracę w niedzielę lub w święto, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy;

- w wysokości 50% wynagrodzenia - za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w każdym innym dniu niż wyżej określone.

W niniejszej sprawie pozwana spółka nie przedstawiła dokumentacji w postaci list obecności powoda. Warto jednak zauważyć, że zaniechanie prowadzenia ewidencji czasu pracy przez pracodawcę nie tworzy domniemania wykonywania pracy w godzinach nadliczbowych w wymiarze przedstawianym przez samego pracownika (wyrok SN z dnia 14 maja 2012 roku, sygn. akt II PK 231/11, wyrok SN z dnia 2 czerwca 2010 roku, sygn. akt II PK 369/09). Należy, więc uznać, iż brak wiarygodnej ewidencji czasu pracy prowadzonej przez pracodawcę nie prowadzi do odwrócenia ciężaru dowodu, nadal to na pracowniku spoczywa ciężar udowodnienia pracy w godzinach nadliczbowych. Pracownik jednak nie jest ograniczony jakimkolwiek katalogiem środków dowodowych, którymi może się posłużyć w celu wykazania pracy w godzinach nadliczbowych. Taki pogląd został potwierdzony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 kwietnia 2009 roku, sygn. akt I PK 213/08, w którym SN wskazał, że w sprawie z powództwa pracownika o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych obowiązuje ogólna reguła, że powód powinien udowodnić swoje twierdzenia uzasadniające żądanie, z tą jedynie modyfikacją, że niewywiązanie się przez pracodawcę z obowiązku prowadzenia ewidencji czasu pracy, powoduje dla niego niekorzystne skutki, gdy pracownik udowodni swe twierdzenia przy pomocy innych środków dowodowych niż dokumentacja dotycząca czasu pracy (osobowe środki dowodowe, domniemania faktyczne).

Wobec powyższego Sąd uznał, że powód udowodnił fakt pracy w godzinach nadliczbowych w określonych dniach dzięki przedstawieniu dokumentów z k. 6 – 18 akt sprawy, które choć nie są oficjalnymi, zaaprobowanymi przez pracodawcę, listami obecności, to jednak w połączeniu z potwierdzającymi je zeznaniami szeregu świadków, pracujących razem z powodem na budowie w L., stanowią wystarczający argument na poparcie twierdzeń powoda, co do jego pracy w nadgodzinach. Ostatecznie, co do wyliczeń wynagrodzenia należnego za pracę w nadgodzinach Sąd oparł się na opinii biegłego z k. 213 – 221, która zawiera III wariant wyliczeń biegłego. Jednocześnie z ustaleń Sądu wynika, że powodowi nie zostało wypłacone wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych w okresie spornym. Kwoty wypłacane powodowi przelewami z dni 07.11.2014r., 26.11.2014r., 10.12.2014r. oraz 08.01.2015r. (przelew na kwotę 2.804,60 zł) stanowiły, bowiem kwoty wynagrodzenia zasadniczego wynikającego z umowy o pracę, zaś kwota przelana dnia 8 stycznia 2015 roku w wysokości 1.362,93 zł została przez Sąd uznana za rozliczenie diet za podróż służbową. Tym samym za zasadne należy uznać roszczenie powoda, co do zasądzenia na jego rzecz kwoty 1.967,80 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w październiku 2014 roku oraz kwoty 5.379,67 zł tytułem

wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w listopadzie 2014 roku. Co do nadgodzin w grudniu 2014 roku zostały one przez powoda odebrane w postaci dni wolnych pod koniec tego miesiąca.

W tym miejscu należy przejść do analizy zasadności drugiego roszczenia powoda o zasądzenie na jego rzecz diet za podróże służbowe. Zgodnie z 77⁵ § 1 KP pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową. Sam fakt przebywania powoda w podróży służbowej nie był kwestionowany przez strony, powód miał, bowiem w treści umowy miejsce pracy określone, jako W., zaś w miesiącach październik – grudzień 2014 roku został oddelegowany do pracy na budowie w L.. Obowiązujący w pozwanej spółce regulamin wynagradzania w zakresie wysokości należności z tytułu podróży służbowej na terenie kraju odsyła do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju z dnia 19 grudnia 2002 roku (Dz. U. z 2002 roku, Nr 236, poz.1990, ze zm.). Warto jednak zauważyć, że rozporządzenie to obowiązywało jedynie do 28 lutego 2013 roku, zaś od dnia 1 marca 2013 roku obowiązuje rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej z dnia 29 stycznia 2013 roku (Dz. U. z 2013r., poz. 167). W niniejszej sprawie powód przebywał w podróży służbowej w miesiącach październik – grudzień 2014 roku, a więc w okresie obowiązywania już nowego rozporządzenia z dnia 29 stycznia 2013 roku, które znalazły zastosowanie do obliczenia diet.

Zgodnie z § 7 ust. 1 rozporządzenia z dnia 29 stycznia 2013 roku dieta w czasie podróży krajowej jest przeznaczona na pokrycie zwiększonych kosztów wyżywienia i wynosi 30 zł za dobę podróży. Z kolei jeżeli podróż trwa dłużej niż dobę, za każdą dobę przysługuje dieta w pełnej wysokości, a za niepełną, ale rozpoczętą dobę do 8 godzin - przysługuje 50% diety, a ponad 8 godzin - przysługuje dieta w pełnej wysokości (§7 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia). Mając na uwadze fakt, iż ilość diet należnych powodowi nie była kwestionowana w toku postępowania przez pozwaną spółkę Sąd ustalił, że powodowi powinna być wypłacona kwota 1.590,00 zł tytułem diet za podróż służbową. Jednocześnie z ustaleń Sądu wynika, że pozwana spółka wypłaciła powodowi kwotę 1.362,93 zł przelewem z dnia 8 stycznia 2015 roku, którą to kwotę należy zaliczyć właśnie na poczet należności z tytułu diet za podróż służbową. Tym samym pozostała do zasądzenia na rzecz powoda z tego tytułu kwota 227,07 zł i taką też kwotę Sąd zasądził w wyroku.

Odnośnie odsetek Sąd zasądził odsetki ustawowe od kwot wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych liczone odpowiednio od kwoty 1.967,80 zł od dnia 11 listopada 2014 roku do dnia zapłaty i od kwoty 5.379,67 zł od dnia 11 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty mając na uwadze zapisy z załącznika do umowy o pracę, zgodnie z którymi wynagrodzenie za pracę, a w tym także wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, powinno być wypłacane pracownikowi najpóźniej do 10 dnia następnego miesiąca. Z kolei odnośnie roszczenia o diety Sąd zasądził je wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi dopiero od dnia wniesienia pozwu, czyli od dnia 16 stycznia 2015 roku.

Na marginesie wskazać należy, że w toku postępowania pozwany uznał powództwo do kwoty 3.175,56 zł, co jak wynika z ustaleń Sądu nie jest kwotą wyczerpującą roszczenia powoda.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

W kwestii kosztów postępowania Sąd orzekł na podst. art. 98 KPC oraz art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. - Dz. U. z 2016r., poz. 623, ze zm.) nakazując ściągnąć od strony pozwanej kwotę 378,72 zł tytułem opłaty od pozwu, obliczanej od ostatecznie zasądzonego na rzecz powoda roszczenia, której powód nie miał obowiązku uiścić oraz kwotę 2.767,88 zł tytułem wynagrodzenia biegłego (postanowienia z k. 194 i 229), które w toku postępowania było tymczasowo pokryte przez Skarb Państwa.

ZARZĄDZENIE

(...)